

JÄRJESTYMINEN VAPAUTUMISEN EHTONA

ONET työläiset käsittävät, että kapitalistisen tuotantotavan täytyy hävitä ennemmin tai myöhemmin, sillä siitä johtuvat yhteiskuntataloudelliset puutteellisuudet ja vaikeudet tulevat yhä räikeimmiksi ja pysyväisemmiksi. Mutta silti näistä monet eivät tee mitään sellaista, joka lisäisi työväenluokan mahdollisuuksia, sen kykeneväisyyttä ja tietoisuutta. Ikäänkuin jonkinlaista messiasta odottaen he vain huokailevat, valittavat ja kärsivät puutteellisuksiin. Mahdollisesti jotkut heistä itseksensä ajattelevat, vaikka eivät siitä kansatovereilleen puhukaan, että he jonakin kauniina päivänä voivat nousta kapitalistisesta rapakosta omaan yksilölliseen kykyynsä ja satunnaisiin tilaisuuksiin luottaen.

Yksilölliselle nousulle ei ole nykyaikana enään juuri parempia mahdollisuuksia, kuin kuninkaan istuimelle pääsemiselle. Kaikki meidän ympärillämme esiintyvät seikat, jotka tavalla tai toisella ovat yhteiskunnallisen tuotannon ja sen johdon kanssa yhteydessä, osoittavat tiivistä, hyvin järjestettyä yhteistoimintaa — joukkotyöskentelyä. Huoneet, joissa me asumme, vaatteet, joita me kulutamme, ravintoaineet, joita me syömme, kaikki ne ovat yhteistyöskentelyn tuotamia. Jos me lähdemme kaupungissa liikkeelle, niin me heti joudumme yhteistyöskentelyyn perustuvain kulkuvälineiden kanssa kosketuksiin. Jos me menemme työmaalle, niin me heti huomaamme, että meidän yksilöllisyytemme ei ole mistään merkityksestä. Me teemme työtä, valmistamme jonkinlaisen kappaleen, useimmissa tapauksissa vain osan siitä, joka yhdistetään toisten kappaleiden kanssa ja niin valmistuu esine, jota yleensä sanomme tuotteeksi. Sadat, tuhannet työläiset, jotka asuvat maapallon eri kulmilla, puhuvat useita eri kieliä, tekevät osansa nykyaikaisten tuotteiden valmistamisessa.

Jos me luemme historioita, niin niistä me huomaamme, että aina, kaikkina aikoina, ihmiset ovat liikehtineet tai toimineet joukkoina. Nämä joukot ovat olleet järjestyneitä aikansa vaatimusten ja mahdollisuuksien

edellyttämällä tavalla. Heidän toimintansa ja liikehtimisensä on saanut aikaan suuria historiallisia tapahtumia, jotka ovat järkyttäneet perusteellisesti koko yhteiskuntaa. Yksilöt eivät ole koskaan voineet saada aikaan vallankumousta yhteiskunnallisessa elämässä. Kukaan sodanjontaja ei olisi voinut voittaa taistelua, jollei hänellä olisi ollut järjestelmällisesti toimivat joukot mukanaan. Yksikään keksijä ei olisi voinut havaita tekemäänsä keksintöä, jollei useiden ihmisten, suurien joukkojen, toiminta olisi luonut edellytyksiä havainnon tekemiselle.

Mitä korkeammalle teollisuus kehittyy, sitä suurempien joukkojen yhteistoimintaa se vaatii pysyäkseen käynnissä. Kaikki tuotantoalat ovat sidotut toisiinsa. Jokaisen täytyy saada toiseltaan joko raaka-aineita tai sitten valmiita tuotteita. Autoteollisuus riippuu terästeollisuudesta, puutavaratuotannosta, j. n. e., poikkeuksetta kaikista tuotantohaaroista. Terästeollisuus riippuu kaivosteollisuudesta, liikennetyöläisistä, j. n. e. Työnantajat käsittävät tämän seikan paljon paremmin, kuin työläiset yleensä ja siksi he ovat järjestyneitä, ei vain yhdellä teollisuusalalla, vaan kauttaaltaan, kansallisesti ja kansainvälisestikin. Keskinäinen kilpailu, sikäli kuin sitä vielä on olemassa kapitalististen tuotannon harjoittajain kesken, pakottaa muodostamaan yhä suurempia yhtymiä, syndikaatteja ja trusteja.

Valaistaksemme tätä seikkaa talousopillisesti: "Olettakaamme, että jollakin teollisuuden alalla, sanokaamme kutomo- tai metallurgisen teollisuuden pikkukapitalistit ovat jo hävinneet (kuten esim. Yhdysvalloissa on jo tapahtunut): jalelle on jäänyt kaikkiaan vain viisi — kuusi jättiläismäisintä liikeyritystä, jotka tuottavat melkein kaikki kutomo- ja metallurgiset teollisuuden tavarat. Olettakaamme nyt, että pari näistä liikeyrityksistä on muita voimakkaampia ja suurempia. Silloin ne käyvät taistelua siksi kunnes muut häviävät. Mutta olettakaamme niiden voiman likipitään yhtäläiseksi: niillä on yhtä laaja tuotanto, yhtäläiset koneet, lähimain sama määrä työläisiä: tavarain kustannukset tulevat niille maksamaan

jotenkin saman verran. Mikä on silloin tuloksena? Silloin ei taistelu tuota kummallekaan voittoa, näännyttää kaikkia samalla tavalla, kaikilta vähenevät voitot. Ja tällöin kapitalistit tulevat johtopäätökseen: miksi me alennamme toisiltamme hintoja? Eikö ole parempi yhtyä ja yhteisesti nylkeä yleisöä? Sillä jos me yhtymme, mitään kilpailua ei tule olemaan, koko tavaramäärä on hallussamme ja me voimme kiskoa minkälaisia hintoja tahansa.

“Näin syntyy liitto, kapitalistinen yhtymä: syndikaatti tai trusti. Syndikaatti eroaa trustista seuraavissa kohdissa: kun muodostetaan syndikaatti, silloin siihen liittyvät kapitalistit sopivat, ettei tavaraa myydä alle määrättyä hintaa, että yhteisesti jaetaan tilaukset tai jaetaan kapitalistien kesken markkinat (sinä myyt ainoastaan siellä, mutta minä ainoastaan täällä j. n. e.). Mutta tällöin ei syndikaatin hallinto voi, sanoikaamme sulkea jotakin liikeyritystä: jokainen niistä kuuluu liittoon ja kukin on vielä vississä määrin riippumaton. Trustin muodostuessa taas kaikki ne ovat siinä määrin kiinteästi yhdistyneitä, että erillinen liikeyritys menettää itsenäisyytensä kokonaan: trustin hallinto saattaa sulkea sen, muuttaa toiselle kannalle, siirtää minne tahansa, jos siitä on trustille etua. Tietysti tämän liikeyrityksen omistaja — kapitalisti — saa tulonsa keskeytymättä, jopa se nouseekin, mutta kaikkea johtaa kapitalistinen kiinteä ja keskitetty liitto, trusti.

“Syndikaatit ja trustit hallitsevat melkein kokonaan markkinoita. Ne eivät pelkää mitään kilpailua sen vuoksi, että ne ovat tukahduttaneet kaiken kilpailun. Kilpailun tilalle on tullut kapitalistinen monopoli, se on, yhden trustin herruus. Tällä tavoin pääoman keskittyminen vähitellen hävittää kilpailun. Kilpailu syö itse itsensä. Mitä raivoisemmin se kehittyy, sitä nopeammin tapahtuu keskittyminen, sen vuoksi, että sitä nopeammin tuhoutuvat vähävoimaiset kapitalistit. Loppujen lopuksi kilpailun aiheuttama pääoman keskittyminen tappaa tämän kilpailun. ‘Vapaan kilpailun’ tilalle tulee liikeyrittäjien monopolististen liittojen — syndikaattien ja trustien herruus.”

Edellä olevasta kävi selville, kuinka kapitalistit järjestyvät. Siihen voisi vielä lisätä, että syndikaatit ja trustit eivät ole toisistaan välittämättömiä yhtymiä. Ne toimivat kiinteästi yhdessä, erikoisesti silloin, kun on kysymyksessä työläisten kurissa pitäminen. Koko kapitalistiluokka toimii yhtenäisesti, luokkaetujensa kannustamana ja keskinäisen solidarisuuden sitomana. Jos puutavaratrustia ahdistaa työläisten hyökkäys, tai vastustaminen, niin siihen “su-

ruun” ottaa osaa kaikki trustit ja syndikaatit. Yksistään kunkin trustin taloudelliset edutkin siihen pakoittavat. Sillä jos työläiset onnistuvat parantamaan taloudellista asemaansa, palkkojen lisäämisten kautta suurentamaan tuotantokustannuksia, niin siitä joutuvat kärsimään kaikki ne trustit, jotka käyttävät puutavaraa raaka-aineenaan, eli valmiita puutavaratuotteita.

Työläisten, jos mielivät onnistuneesti tai ratkaisevasti kyetä taistelemaan työnantajaan vastaan, täytyy järjestyä joksikin samalla tavalla, kuin kapitalistit — työnantajat. Ensin teollisuuksittain, sitten teollisuuksien välisesti ja lopulta kansainvälisesti — työväenluokkana. Sillä tavalla I. W. W. pyrkii järjestämään työläisiä. Siksi myös se edustaa industrialistista unionismia, sen laajimmassa ja täydellisimmässä muodossa.

Edellä olevassa lainauksessa sanottiin, että trustien muodostuessa kaikki siihen yhtyneet liikeyritykset, menettävät oman autonomiansa. Trusti voi määrätä sen tai tämän liikeyrityksen sulettavaksi, muutettavaksi toiselle paikkakunnalle, miten vain trustin edut edellyttävät. Siltikään, vaikka näin tapahtuu, ei yksikään trustiin kuuluva kapitalisti jää osattomaksi liikevoitoista. Tämähän sattuvasti todistaa, että jonkun työpajan tai tehtaan työläisten lakkoutuminen ei enään tuota vahinkoa edes sen omistavalle kapitalistillekaan. Toisissa samalla teollisuusalalla toimivissa laitoksissa ja tehtaissa voidaan tuottaa hiukan enempi ajala, jolloin jossakin tehtaassa jatkuu lakko. Siis, työläisten täytyy oppia eli kyetä taistelemaan teollisuuksittain, jos he mielivät kurittaa työnantajiansa.

Kaunis unelma! Mutta se ei koskaan tule toteutumaan. Niinkö huudahtatte? Todellakin se on kaunis “unelma”, vaikkapa niinkin sanoisimme, ja se tulee joskus toteutumaan. Sen täytyy toteutua. Muussa tapauksessa työväenluokka ei koskaan tule olemaan yhteiskunnallisen tuotannon ja sen tuotteiden herrana. Koska kapitalistit ovat sen voineet toteuttaa, niin miksi ei työläiset? Kapitalistit eivät olisi voineet tehdä mitään ilman työläisiä. Työläiset ovat yhteiskunnallisen elämän ja hyvinvoinnin perustekijöitä. Mikään trusti tai syndikaatti ei olisi syntynyt eikä toimisi ilman työläisiä. Työläisillä on käytettävänänsä kuvaamattomat mahdollisuudet. Kunhan he vain järjestyvät ja oppivat niitä käyttämään hyväksensä. Mikään mahti maailmassa ei voi asettua yläpuolelle työväenluokan, jos tämä vain voi tietoisesti käyttää taloudellista voimaansa. Yksikään juna ei voi liikkua ilman työtä. Yksikään ilmalaiva, vaikka sen muka-

na olisi kuinka myrkyllistä kaasua, ei voi jatkuvasti lentää ilman työtä.

Työväenluokka voi tehdä suuria. Mutta sen täytyy käyttää kunnollisia aseita. Epäilemättä Yhdysvaltain suurteollisuustyöläinen nauraisi, olkoonpa sen tahansa, jos hän Dakotan aavikolla matkustaissa näkisi maanviljelijän kuokan kanssa kääntämässä satoja eekkereitä käsittävää viljapeltoa. Ja vaikkapa tämä maanviljelijä käyttäisi yhtä vakoa leikkaavaa auraakin, niin sillekin hän nauraisi. Mutta siltikin tämä sama teollisuustyöläinen voi itse pyrkiä käyttämään mainitun kuokan ja auran aikuisia aseita. Hän kiikkuu jossain himphamppu puolueessa, joka ei voi nykyistä yhteiskuntaa hävittää paremmin, kuin tää tervettä miestä,

tai hän kuuluu joko ammattijärjestöön eli sellaista yrittää rakentaa, jonkalaisia oli olemassa kuokan ja puuauran ajalla. Jokaisen työläisen tulee pyrkiä pysymään aikansa mukana. Me elämme yhteiskunnassa, jonka tuotannossa ei pienten ryhmäin ja yksilöiden toiminnalla ole merkittävää vaikutusta. Jonkun olettamuksiin perustuvan ammattialan kapinoimisella ei ole minkäänlaista voiton mahdollisuutta. Vasta sitten alkaa työläisten toiminta merkitsemään tuloksia tuottavasti, kun he kykenevät liikehtimään teollisuuslaitosten. Ja heti tulee työväenluokka kykeneväksi astumaan yhteiskunnassa hallitsevaksi herraksi, kun se kykenee tietoisesti käyttämään koko luokka-voimaansa. Yhtykää I. W. W:hen.

VANKILATYÖVOIMAN RIISTÄMINEN

STAKAA onnellinen koti pukuja ja esiliinoja!" Mitä? Sehän on ilmoitus. Aivan oikein se on ilmoitus. Mutta kuinka moni tietää, ketkä ja minkälaisissa paikoissa työskentelevät työläiset valmistavat "onnellinen koti" pukuja ja esiliinoja? Tuon "leiman" on keksinyt Isadore Taradish, Sterling yhtiön presidentti. Tämän yhtiön työläiset ja työnantajat todellakin muodostavat "onnellisen kodin". Palkkataisteluita ja työselkkauksia ei siellä ole. Työn ja pääoman välinen sopusointu vallitsee tuossa "perheessä". Työpajat tosin ovat vähän erilaiset, kun yleensä kapitalistiset tuotantolaitokset. Niiden akkunoiden edessä näemme rautaiset parit. Sterling yhtiö on chicagolainen korporatsioni.

Tällä yhtiöllä on yksi hikipaja Iowan valtiossa. Jotkut sitä sanovat, vanhan totutun tavan mukaan, valtion kasvatuslaitokseksi. Siksi sitä kirjaimellisesti voidaankin nimittää. Menneinä aikoina, jolloin rikoksellisista yritettiin tehdä "kunnollisia kansalaisia", Iowan valtiolle koitui aineellisia kuluja tästä kasvatuslaitoksesta. Mutta nyt, kuten valtion virkailijat selittävät, siitä on tullut laitos, joka aineellisesti kannattaa itsensä ja tuottaa voittoakin — ainakin Sterling yhtiölle.

Iowan valtion kasvatuslaitos — ojennuslaitos — joka tuottaa "onnellinen koti" pukuja ja esiliinoja sekä hyvänlaisesti liikevoittoa Sterling yhtiölle, sijaitsee Anamosa nimisessä kaupungissa, eli sen laidassa. Laitoksessa työskentelee neljäsatä työläistä, joilla kai on vähän rajoitetumpi vapaus, kuin joillakin muilla työläisillä. Mutta, jos toden sanomme, niin joissakin suhteissa näillä työläisillä on enempi "oikeuksia", kuin muilla työläisillä. Esimerkiksi siinä, että nämä työläiset saavat säännöllisesti ruokansa, joskaan se ei ole parhaimmasta päästä. Tällaista "oikeutta" ei ole tuhansilla Amerikan "va-

pailla" työläisillä, jotka nykyään kulkevat kaupunkien kaduilla työttöminä.

Taradish, Sterling yhtiön presidentti, alkoi Anamosassa olevan liikkeensä noin kaksi vuotta sitten, jolloin oli "huutava" puute työläisistä, kun ei ollut työttömänä enempää kuin noin viisi miljoonaa työläistä. Anamosan vankilasta hikipajaksi muuttuneessa laitoksessa valmistetaan noin tuhatviisisataa eli parituhatta kappaletta vaatetavaraa kuukausittain. Näiden valmistamisessa työskenteleville työläisille — vangeille — maksetaan kuusi kokonaista (sano kuusi) dollaria kuukaudessa. Tämä näiden työläisten palkkoihin menevä summa vähennetään valtiolle — vangeista — osuudesta, joka vaihtelee seitsemästä kymmeneen tuhanteen dollariin kuukaudessa. Palkkioksi tästä summasta valtio laittaa ruuan ja "asunon" näille vangeille — Sterling yhtiön työläisille. Sterling yhtiön ei tarvitse huolehtia työnjohtajain hankinnasta, eikä liioin siitä, että työläiset käyvät säännöllisesti työssä. Niistä tehtävistä pitää Iowan valtio huolen. Samoin uusien työläisten hankinnasta.

Sterling yhtiölle tuottaa liikevoittoja monet muutkin vankilat. Jotkut tietävät, että Yhdysvaltain lakien joukossa on yksi sellainen "pykälä", joka kieltää vankiloissa tuotettujen tavarain kuljettamisen valtiosta toiseen. Milloin lienee tuo laki laadittu. Mutta jokatapauksessa se on liian vanhanaikainen työnantajain eduille. Lait tavallisesti tulevat "vanhoiksi" ja epäkäytännöllisiksi silloin, kun loukkaavat työnantajain etuja. Työläisiä vastaan kyllä voidaan käyttää samoja lakeja, joita käytettiin tuhannen eli parituhatta vuotta sitten. Sellaisiakin "lakeja", joita ei ole koskaan minkäänlaiseen kirjaan kirjoitettu. Tavallisesti lait ovat sellaisia, kuin niiden tulkitsijat, s. o. niiden tulkitsijain käsitysten mukaisia. Luonnollisesti lakien tulkitsijain käsitykset riippuvat ulkopuolisista vaikuttimista, erikoisesti aineellisista tekijöistä.